

melding
2

OP VERZET TEGEN VERSTEKVONNIS D.D. 19 maart 2012
GRIFFIENUMMER : 1082
BEKLAAGDENNUMMER : 1855

Exp 22 52 18 10
22 611 - 22 10

De Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde, dertiende kamer, recht doende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 24 SEPTEMBER 2012 het hiernavolgende VONNIS gewezen:

Notifiënummer : DE.66.12.304264/01/26.
griffie nr. : 2898

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

4987

..... aannemer
bouwwerken, geboren te op
wonende te Denderleeuw,

Gezien door deze rechtbank, dertiende kamer, bestaande uit één rechter, recht doende in strafzaken, op 19 maart 2012, bij verstek, het hiernavolgende integrale vonnis werd verleend :

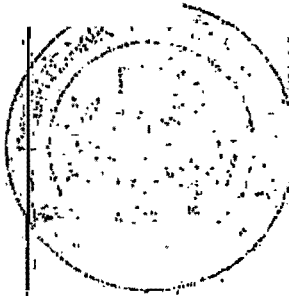
IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. aannemer
bouwwerken, geboren te op
Denderleeuw, wonende te
2. ondernemingsnummer
met maatschappelijke zetel te Aalst,

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1-1., 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendoms of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,

namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk-kweisbare gebieden.

In casu:

- A:
1. de eerste op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 1981 tot 31 december 1981:
 - het aanleggen van loopistes rechts van het gebouw;
 2. de eerste vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 1981 tot 31 december 1981 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met datum der dagvaarding; en
 - de tweede vanaf 2 juli 1999 (namelijk de datum der inwerkingtreding van de invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot en met datum der dagvaarding;

het instandhouden van de onder A1 omschreven wederrechtelijke werken;

B.

1. de eerste op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 mei 1988 tot en met 31 december 1989:

het bouwen van 64 paardenboxen;

2. de eerste vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 mei 1988 tot en met 31 december 1989 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met datum der dagvaarding en de tweede vanaf 2 juli 1999 (namelijk de datum der inwerkingtreding van de invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot en met datum der dagvaarding:

het instandhouden van de onder B1 omschreven wederrechtelijke werken;

C.

1. de eerste op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 mei 1988 tot en met 31 december 1989:

het bouwen van een cafeteria;

2. de eerste vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 mei 1988 tot en met 31 december 1989 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met datum der dagvaarding en de tweede vanaf 2 juli 1999 (namelijk de datum der inwerkingtreding van de invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot en met datum der dagvaarding:

het instandhouden van de onder C1 omschreven wederrechtelijke werken;

D.

1. de eerste op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 mei 1988 tot en met 31 december 1989:

het plaatsen van een hooizolder;

2. de eerste vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 mei 1988 tot en met 31 december 1989 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met datum der dagvaarding en de tweede vanaf 2 juli 1999 (namelijk de datum der inwerkingtreding van de invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot en met datum der dagvaarding:

het instandhouden van de onder D1 omschreven wederrechtelijke werken;

E.

1. de eerste op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 mei 1988 tot en met 31 december 1989:

het bouwen van een ruimte voor een dierenarts;

2. de eerste vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 mei 1988 tot en met 31 december 1989 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met datum der dagvaarding; de tweede vanaf 2 juli 1999 (namelijk de datum der inwerkingtreding van de invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot en met datum der dagvaarding;

het instandhouden van de onder E.1. omschreven wederrechtelijke werken;

F.

1. de eerste en de tweede op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 maart 2000 tot 30 april 2000;

het bouwen van een plaats voor mestopslag;

2. de eerste en de tweede vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 maart 2000 tot 30 april 2000 (uitvoeren wederrechtelijke werken) tot en met datum der dagvaarding;

het instandhouden van de onder F.1 omschreven wederrechtelijke werken;

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, deels in parkgebied, deels in landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan d.d. 30 mei 1978.

Met de omstandigheid voor de tenlasteleggingen A, B, C, D, E en F dat de eerste en de tweede personen zijn die wegens hun beroep of activiteit, onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkoopt, of in huur hebben, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten tot en met 30 april 2000).

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlasteleggingen A, B, C, D, E en F gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: sportgebouw, 3 ha 99 a. 79 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

opgericht op 11/04/1991, met zetel te _____ met ondernemingsnummer _____ die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van inbreng, verleden op 11/04/1991, geregistreerd op 16/04/1991.

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C, D, E en F de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de veraring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatstgepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van:

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt, tevens houdende dagstelling voor de terechtzitting van 30.10.2006;
- het arrest van het Grondwettelijk Hof d.d. 18 december 2008;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging waaronder de aangepaste herstellvordering zoals omschreven in de besluiten van de gemachtigd ambtenaar onroerend erfgoed;

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 19 september 2011, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad werd genomen:

- het Openbaar Ministerie in de persoon van A. De Cauwer Substituut-procureur des Konings, in haar voordracht van de zaak en in haar eis;
- de tweede beklaagde in haar antwoorden en middelen van verdediging vertegenwoordigd door haar lasthebber ad hoc mr. H. Van Dooren, advocaat te Hamme die geactualiseerde besluiten neerlegt;
- de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur in zijn herstellvordering, vertegenwoordigd door zijn raadsman mr. P. Van Assche loco mr. V. Tollenaere die besluiten neerlegt;

De eerste beklaagde hoewel behoorlijk en rechtsgeldig gedagvaard, verscheen niet ter terechtzitting en werd evenmin vertegenwoordigd, aldus verstek latend.

2. GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

Eerste en tweede beklaagde hebben blijkens het strafdossier op een site gelegen te _____ en zonder te beschikken over een voorafgaande uitdrukkelijke stedenbouwkundige vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen een grond aangewend voor het oprichten en instandhouden van een paardenfokkerij met bijhorende gebouwen.

De bewust site is deels gelegen in een parkgebied en deels in een LWA-zone volgens de toepasselijke bepalingen van het vigerende gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem (KB 30 mei 1978).

De tweede beklagde (vennootschap) wordt – gelet op de datum van de inwerkingtreding van de Wet tot de invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen – enkel vervolgd voor de instandhouding van de onder de tenlasteleggingen A tot en met F beschreven wettelijke werken.

Bij decreet van 04 juni 2003 heeft de decreetgever een sterke mildering toegevoegd aan de principiële strafbaarheidsstelling van het instandhoudingsmisdrijf, met name door te stellen dat de strafsancie voor het instandhouden van deze inbreuken niet zou gelden (zie artikel 146 Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna, weergegeven als DRO), zoals gewijzigd door artikel 7 van het Decreet van 4 juni 2003).

Ingevolge een arrest van het Arbitragehof van 19 januari 2005 (arrest nummer 14/2005) is de instandhouding van een inbreuk op de vergunningsplicht alleen nog strafbaar wanneer deze gelegen is in een "ruimtelijk kwetsbaar gebied".

Voornoemd artikel 7 van het Decreet van 4 juni 2003 stelt :

Aan artikel 146 van hetzelfde decreet (d.i. DRO) worden een derde en vierde lid toegevoegd, die luiden als volgt :

"De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Onder de ruimtelijk kwetsbare gebieden worden verstaan de groengebieden, natuurgebieden, natuurgebieden met wetenschappelijke waarde, natuurreservaten, natuurontwikkelingsgebieden, parkgebieden, bosgebieden, valleigebieden, brongebieden, agrarische gebieden met ecologische waarde of belang, agrarische gebieden met bijzondere waarde, grote eenheden natuur, grote eenheden natuur in ontwikkeling en de ermee vergelijkbare gebieden, aangewezen op plannen van aanleg, alsook de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangewezen krachtens het decreet van 14 juli 1993 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen."

Deze bepaling van artikel 146 DRO is thans hernomen in artikel 6.1.1, derde lid VCRO dat stelt : " De strafsancie voor het in stand houden van inbreuken vermeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Voor de strafbare instandhouding is uitsluitend vereist dat de wettelijke handelingen op het ogenblik van de instandhouding gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied."

Artikel 6.1.2 VCRO bepaalt : " Artikel 6.1.1, derde lid, toegevoegd bij decreet van 4 juni 2003 en gedeeltelijk vernietigd bij arrest 14/2005 van 19 januari 2005 van het Grondwettelijk Hof, wordt geïnterpreteerd als volgt : deze bepaling heft de strafbaarheidsstelling van de vermelde instandhoudingsmisdrijven op".

Dit betekent dus dat het instandhouden van inbreuken vermeld in het artikel 6.1.1, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° VCRO, geen misdrijf meer uitmaken voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied en dit met ingang van 22 augustus 2003 (zijnde de datum waarop artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende de wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wat het handhavingsbeleid betreft in werking trad.

De landschappelijk waardevolle agrarische (LWA-gebieden) gebieden zijn thans niet langer opgenomen in de opsomming van de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Ook de Vlaamse Overheid is kennelijk deze mening toegedaan. In haar schrijven de dato 10 juni 2009 van het Agentschap Inspectie RWO aan de Procureur des Konings wordt gesteld :

*(...) Daarnaast bepaakt het 'nieuwe' decreet dat de herstelvordering niet meer kan opgelegd worden in het instandhouden niet meer strafrechtelijk vervolgd kan worden. Het LWA-gebied verliest de kwalificatie 'ruimtelijk kwetsbaar' waardoor het instandhouden niet langer een misdrijf is. (onderlijning door de rechtbank) (...)"

De VCRO trad in werking op 01 september 2009. Ingevolge artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek dient derhalve toepassing gemaakt te worden van de retro-activiteit van de mildere strafwet.

De eerste en de tweede beklaagde () dienen derhalve te worden vrijgesproken voor de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A.2, B.2, C.2, D.2, E.2 en F.2.

In termen van besluiten stelt tweede beklaagde ten onrechte dat zij enkel vervolgd wordt voor het instandhouden van de wederechtelijke werken. Onder tenlastelegging F.1 wordt eerste beklaagde eveneens vervolgd voor de bouw van een plaats voor mestopslag.

Gelet op de materiële gegevens van het strafdossier, waaronder de politionele vaststellingen, de verklaringen van de betrokken partijen en bij gebreke aan verweer nu eerste beklaagde verstek laat gaan, is naar oordeel van de rechtbank afdoende gebleken dat eerste beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A.1, B.1, C.1, D.1, E.1 en F.1 en dat tweede beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan het feit omschreven onder de tenlastelegging F.1.

3. STRAFTOEMETING

3.1

De in hoofde van de eerste beklaagde bewezen geachte feiten zijn telkens de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek telkens slechts één straf, met name de zwaarste, moet worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet in hoofde van de eerste beklagde worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en persoonlijkheid, zoals die blijkt uit het strafrechtelijke verleden, leeftijd, gezinstoestand en hun arbeidssituatie voor zover dit aan de hand van het strafdossier de rechtbank bekend is.

3.3

De door de eerste beklagde gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. Niet gehinderd door enige schroom ging eerste beklagde over tot het optrekken van diverse gebouwen (looppiste, paardeboxen, cafetaria, ...) in strijd met de wettelijke bepalingen op de ruimtelijke ordening en stedenbouw, hetgeen gestrengheid in de bestraffing verantwoord.

3.4

De eerste beklagde is thans 73 jaar oud en beschikt over een ongunstig strafrechtelijk verleden (één veroordeling door de correctionele rechtbank en één veroordeling door het Hof van beroep).

Door het verstek van eerste beklagde heeft de rechtbank thans geen zicht op zijn actuele sociale en professionele situatie.

De tweede beklagde betreft een vennootschap en werd bij arrest de dato 14 oktober 2005 door het Hof van beroep te Gent veroordeeld tot een geldboete van 500 frank wegens een inbreuk op de milieuwetgeving.

3.5

De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en individuele preventie. De op te leggen straf móet dan ook van aard zijn de tweede beklagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aan te sporen respect te betonen voor de regels die de samenleving beogen te ordenen op het gebied van de ruimtelijke ordening en stedenbouw.

3.6

In de gegeven omstandigheden en ter realisering van de voormelde doelstellingen van de straftoemeting acht de rechtbank het opleggen van een geldboete in hoofde van eerste en tweede beklagde, zoals in het dictum van dit vonnis bepaald, noodzakelijk, passend en opportuun.

Aan de tweede beklagde kan, aangezien zij daartoe in de voorwaarden verkeert, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van het geheel van de haar opgelegde geldboete worden verleend voor de duur zoals hierna bepaald. De rechtbank gaat er immers vanuit dat er gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de beklagde zich niet meer aan dergelijke feiten zal bezondigen. De straf die aan beklagde wordt opgelegd gaat de 120.000 euro niet te boven en beklagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een geldboete van 24.000 euro.

3:7

3:7.1

Artikel 29 van de wet van 01 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen (B.S. 06 augustus 1985, zoals laatst aangepast bij K.B. van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) verplicht de strafrechter om, bij elke veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdgevangenisstraf, een bedrag van 25 euro op te leggen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddad en aan de occasionele redders.

In voormeld artikel wordt ook gesteld dat dit bedrag onderworpen is aan de verhoging voorzien in de wet van 05 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten (B.S. 03 april 1952).

Bij artikel 2 en 3 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake Justitie (B.S. 30 december 2011) werden de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten zoals voorzien in de Wet van 05 maart 1952 verhoogd naar 50 decimes met ingang van 01 januari 2012.

Vermits voormelde bijdrage tot het Fonds geen straf uitmaakt is de regel van de niet-retroactiviteit hierop niet toepasselijk. Dit houdt in dat de nieuwe opdecimen, ongeacht of ze hoger zijn, vanaf hun inwerkingtreding onmiddellijk zullen toegepast worden op deze bijdrage tot het Fonds, ook al wordt deze opgelegd bij een veroordeling wegens feiten voor de inwerkingtreding van de wetsbepaling die de nieuwe opdecimen invoerde.

De eerste en tweede beklaagde worden elk veroordeeld tot het betalen van een bedrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddad en aan de occasionele redders van 25,00 euro, te vermeerderen met 50 opdecimen, 150,00 euro bedragende.

3.7.2

Bij arrest nr. 188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001, betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, tweede lid van voornoemd K.B. worden de beide beklaagden veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding. Het bedrag ervan bedraagt actueel (ingevolge indexatie voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011) en B.S. 27 januari 2012) 32,27 euro.

4. HERSTELVORDERING

Op 19 april 2002 maakte de Gewestelijk Stedebouwkundig Inspecteur een herstelvordering over aan het ambt van de Procureur des Konings.

De herstelvordering behelsde een herstel in de oorspronkelijke staat, hetgeen in casu impliceert:

- slopen van de 64 paardenboxen;
- slopen cafetaria;
- slopen hoorzolder;
- slopen ruimte voor dierenarts;
- slopen gebouw voor mestopslag;
- verwijderen van de loopplaten rechts van de gebouwen;
- verwijderen van de afbraakmaterialen van de terreinen naar een daartoe bestemde stortplaats.

Uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting is gebleken dat de regularisatie procedure dewelke destijds werd opgestart en naderhand sedert 2006 zou stilstaan, thans opnieuw werd geactiveerd.

Omtrent deze regularisatieaanvraag stelde het Agentschap Inspectie RWO in haar schrijven de dato 10 juni 2009 aan de Procureur des Konings:

" (...) In deze zaak werd een regularisatievergunning aangevraagd, maar geweigerd door het CBS op 10 april 2006. Tegen deze weigering werd er hoger beroep aange tekend bij de Bestendige Deputatie, die nog steeds niet over het dossier heeft beslist.

Ondertussen maakt het 'nieuwe' decreet een opening voor maneges in agrarisch gebied, doordat verwezen wordt naar de bestemmingsvoorschriften die kunnen gebruikt worden voor de opmaak van de RUP's, en die beduidend ruimer zijn dan de klassieke voorschriften voor de bestemmingen conform het gewestplan.

Het is m.i. te vroeg om duidelijkheid te hebben omtrent de vergunbaarheid. Dit moet nog steeds in concreto onderzocht worden rekening houdend met de overige factoren (...):

Gelet op het feit dat de regularisatieprocedure opnieuw werd geactiveerd, en dat een gebeurlijke regularisatie in het licht van het nieuwe decreet in ieder geval niet uitgesloten is en mede gelet op de omvang en de impact die een herstel in vorige toestand met zich zou meebrengen, acht de rechtbank het op heden niet opportuun dat reeds uitspraak zou worden gedaan over deze herstellvordering en acht het raadzaam voorafgaandelijk dienaangaande het advies in te winnen van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

K.B. 27.04.2007; (gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering; art. 3, 4 V.T., 162, 182, 184, 185, 186, 189, 190, 190 ter, 191, 194, 195;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew.art.36 WvV.07.02.2003; (opdecieren)

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 50, 65, 66;

Wet van 29 juni 1964, art. 851; gew.WV. 10.2.1994; (uitstel)

Wet van 1 augustus 1985, art. 28 en 29 gew. Wet 24.12.1993, art. 3 en Wet 07.02.2003 art. 45 gew. art. 1 K.B. 31.10.2005; (euro25);

Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006.

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende :

op tegenspraak ten aanzien van tweede beklagde
bij verstek lastens eerste beklagde

De eerste beklagde

SPREÛKT de eerste beklagde VRIJ voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A.2, B.2, C.2, D.2, E.2 en F.2.

VERKLAART de eerste beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlasteleggingen A.1, B.1, C.1, D.1, E.1 en F.1.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het strafwetboek.

VEROORDEELT de eerste beklagde, voor deze feiten samen tot een GELDBOETE van DUIZEND EURO, verhoogd met 45 decimem (x 5,5), 5.500,00 euro bedragend.

ZÛGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

De tweede beklagde

SPREÛKT de tweede beklagde VRIJ voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A.2, B.2, C.2, D.2, E.2 en F.2.

VERKLAART de tweede beklagde SCHULDIG aan het feit omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging F.1.

VEROORDEELT de eerste beklagde, voor dit feit tot een GELDBOETE van TWÛEÛHONDERD EURO, verhoogd met 45 decimem (x 5,5), 1.100,00 euro bedragend.

ZÛGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 60 dagen.

GELAST voor een termijn van DRIÛ JAAR, GEWOON UITSTEL van tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde geldboete.

Bijdragen - vergoeding

SPREÛKT in hoofde van _____ en de _____
de verplichting uit om elk éénmaal een bedrag van 25,00 euro, met 50 decimem verhoogd, 150,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke geweldsdaaden.

LEGT de veroordeelden _____ en de _____
bovendien, ELK een vergoeding op voor de kosten van de strafprocedure van 32,27 euro overeenkomstig artikel 91, 2° lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de gerechtskosten deze in hun geheel aan de zijde van het openbaar ministerie begroot op 239,27 euro.

Herstelvordering

ZEGT dat er op heden nog geen reden voorhanden is om in te gaan op de door de Gewestelijke Stedenbouwkundig Inspecteur ingestelde herstelvordering en verzoekt het openbaar ministerie bij de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een advies op te vragen nopens de ingestelde herstelvordering.

STELT de zaak op dat gebied in voortzetting op de terechtzitting van maandag 21.5.2012 om 09.00 uur.

HOUDT de beslissing nopens de kosten aan.

* * *

1. PROCEDURE

De rechtbank nam kennis van :

- het verstekvonnis van 19 maart 2012 gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, 13° kamer, rechtdoende in strafzaken;
- de stukken van betekening van voornoemd verstekvonnis aan beklagde opposant de dato 18 april 2012;
- de verzetsakte de dato 20 april 2012 houdende de dagstelling voor de terechtzitting van 14 mei 2012, datum waarop de rechtbank, gelet op de samenstelling van de zetel de zaak uitstelde naar de terechtzitting van 21 mei 2012, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad werd genomen;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 21 mei 2012 :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van A. De Cauwer, substituut-Procureur des Konings, in haar voordracht van de zaak en in haar eis;
- de beklagde opposant in zijn antwoorden en middelen van verdediging, vertegenwoordigd door zijn raadsman mr. R. Coppens, advocaat te Denderleeuw;
- de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur in zijn herstelvordering, vertegenwoordigd door zijn raadsman mr. P. Van Assche loco mr. V. Tollenaere, advocaat te Gent;

2. DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET VERZET

Het Openbaar Ministerie adviseerde op de terechtzitting van 21 mei 2012 het verzet ontvankelijk te verklaren waarna de rechtbank de beslissing omtrent de ontvankelijkheid bij de grond van de zaak voegde.

Het verzet werd tijdig en regelmatig ingesteld en komt de rechtbank ontvankelijk voor met de vaststelling dat het verstek aan het persoonlijk toedoen van de beklagde-opposant te wijten is.

3. GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

Beklaagde-opposant en de hebben
blijkens het strafdossier op een site gelegen te hebben
en zonder te beschikken over een voorafgaande
uitdrukkelijke stedenbouwkundige vergunning van het College van
Burgemeester en Schepenen een grond aangewend voor het
oprichten en instandhouden van een paardenfokkerij met bijhorende
gebouwen.

De bewuste site is deels gelegen in een parkgebied en deels in een
LWA-zone volgens de toepasselijke bepalingen van het vigerende
gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem (KB 30 mei
1978).

Beklaagde-opposant wordt vervolgd uit hoofde van het oprichten van
een paardenfokkerij met bijhorende gebouwen.

Ter terechtzitting de dato 21 mei 2012 werd er door de raadsman
van beklagde-opposant geen betwisting gevoerd nopens de hem
ten laste gelegde feiten.

Gelet op de materiële gegevens van het strafdossier, waaronder de
positionele vaststellingen, de verklaringen van de betrokken partijen
als ook uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting en het aldaar
gevoerde verweer, is naar oordeel van de rechtbank afdoende
gebleken de beklagde-opposant zich schuldig heeft gemaakt aan
de feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A.1., B.1., C.1., D.1., E.1.
en F.1.

3. STRAFTOEMETING

3.1

De in hoofde van de beklagde-opposant bewezen geachte feiten
zijn telkens de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een
zelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten bij toepassing van
artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek telkens slechts één straf,

met name de zwaarste, moet worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet in hoofde van de beklagde-beklaagde worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en persoonlijkheid, zoals die blijkt uit het strafrechtelijke verleden, leeftijd, gezinstoestand en arbeidssituatie voor zover dit de rechtbank aan de hand van het strafdossier bekend is.

3.3

De door de eerste beklagde gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. Niet gehinderd door enige schroom ging beklagde-opposant over tot het optrekken van diverse gebouwen (loopplaat, paardeboxen, cafetaria, ...) in strijd met de wettelijke bepalingen op de ruimtelijke ordening en stedenbouw, hetgeen gestrengheid in de bestraffing verantwoord.

3.4

De beklagde-opposant is thans 74 jaar oud, gepensioneerd en beschikt over een ongunstig strafrechtelijk verleden (één veroordeling door de correctionele rechtbank en één veroordeling door het Hof van beroep).

3.5

De straftoemeting moet niet enkel de vergeldingsbehoefte dienen, maar ook de generale en individuele preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklagde-opposant ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aan te sporen respect te betonen voor de regels die de samenleving beogen te ordenen op het gebied van de ruimtelijke ordening en stedenbouw.

3.6

In de gegeven omstandigheden en ter realisering van de voormelde doelstellingen van de straftoemeting acht de rechtbank het opleggen van een geldboete in hoofde van beklagde-opposant, zoals in het dictum van dit vonnis bepaald, noodzakelijk, passend en opportuun.

3.7

3.7.1

Artikel 29 van de wet van 01 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen (BS, 06 augustus 1985, zoals laatst aangepast bij

K.B. van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) verplicht de strafrechter om, bij elke veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdgevangenisstraf, een bedrag van 25 euro op te leggen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

In voormeld artikel wordt ook gesteld dat dit bedrag onderworpen is aan de verhoging voorzien in de wet van 05 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten (B.S. 03 april 1952).

Bij artikel 2 en 3 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake Justitie (B.S. 30 december 2011) werden de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten zoals voorzien in de Wet van 05 maart 1952 verhoogd naar 50 decimes met ingang van 01 januari 2012.

Vernits voormelde bijdrage tot het Fonds geen straf uitmaakt is de regel van de niet-retroactiviteit hierop niet toepasselijk. Dit houdt in dat de nieuwe opdecimen, ongeacht of ze hoger zijn, vanaf hun inwerkingtreding onmiddellijk zullen toegepast worden op deze bijdrage tot het Fonds, ook al wordt deze opgelegd bij een veroordeling wegens feiten vóór de inwerkingtreding van de wetsbepaling die de nieuwe opdecimen invoerde.

De beklaagde-opposant wordt veroordeeld tot het betalen van een bedrag aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25,00 euro, te vermeerderen met 50 opdecimen, 150,00 euro bedragende.

3.7.2.

Bij arrest nr. 188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, tweede lid van voornoemd K.B. wordt en de beklaagde-opposant veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding. Het bedrag ervan bedraagt actueel (ingevolge indexatie voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16/02/2011) en B.S. 27 januari 2012) 32,27 euro.

4. HERSTELVORDERING

Op 19 april 2002 maakte de Gewestelijk Stedebouwkundig

Inspecteur een herstellvordering over aan het ambt van de Procureur des Konings.

De herstellvordering behelst een herstel in de oorspronkelijke staat, hetgeen in casu impliceert:

- slopen van de 64 paardenboxen;
- slopen cafetaria;
- slopen hooizolder;
- slopen ruimte voor dierenarts;
- slopen gebouw voor mestopslag;
- verwijderen van de looppistes rechts van de gebouwen;
- verwijderen van de afbraakmaterialen van de terreinen naar een daartoe bestemde stortplaats.

Uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting is gebleken dat de regularisatie procedure dewelke destijds werd opgestart en naderhand sedert 2006 zou stilliggen, thans opnieuw werd geactiveerd en dat er in de maand juni 2012 opnieuw met de bevoegde instanties zou worden samengezeten.

Omtrent deze regularisatieaanvraag stelde het Agentschap Inspectie RWO in haar schrijven de dato 10 juni 2009 aan de Procureur des Konings :

" (...) In deze zaak werd een regularisatievergunning aangevraagd, maar geweigerd door het CBS op 10 april 2006. Tegen deze weigering werd er hoger beroep aangetekend bij de Bestendige Deputatie, die nog steeds niet over het dossier heeft beslist.

Ondertussen maakt het 'nieuwe' decreet een opening voor manéges in agrarisch gebied, doordat verwezen wordt naar de bestemmingsvoorschriften die kunnen gebruikt worden voor de opmaak van de RUP's, en die beduidend ruimer zijn dan de klassieke voorschriften voor de bestemmingen conform het gewestplan.

Het is m.i. te vroeg om duidelijkheid te hebben omtrent de vergunbaarheid. Dit moet nog steeds in concreto onderzocht worden rekening houdend met de overige factoren (...)"

Tevens werd ter terechtzitting de dato 21 mei 2012 verduidelijkt dat de tegen voormeld vonnis de dato 19 maart 2012 hoger beroep heeft aangetekend.

In de gegeven omstandigheden acht de rechtbank het derhalve aangewezen de beslissing nopens de herstellvordering sine die uit te stellen.

Gezien de hiervoor in de tenlasteleggingen en hierna vermelde artikelen:

art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

art. 162, 179, 182, 184, 185, 187, 189, 190, 190ter, 194 en 195, 226, 227 van het Wetboek van Strafvordering;

art. 1, 2, 3, 7, 38, 39, 40, 65, eerste lid, 66 en 100 van het Strafwetboek;

art. 1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten;

art. 28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993;

art. 58 van het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

art. 91 van het KB van 28 december 1950;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

RECHTDOENDE OP TEGENSpraak EN OP VERZET,

VERKLAART het verzet van de beklagde-opposant **ONTVANKELIJK**, zodat het verstekvonnis de dato 19 maart 2012 gewezen door de correctionele rechtbank te Dendemonde, 13^e kamer is vervallen met de vaststelling dat het verstek aan het persoonlijk toedoen van de beklagde-opposant te wijten is.

EN OP NIEUW RECHTDOENDE,

VERKLAART de beklagde-opposant **SCHULDIG** aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlasteleggingen A.1, B.1, C.1, D.1, E.1 en F.1.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het strafwetboek.

VEROORDEELT de beklagde-opposant, voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **DUIZEND EURO**, verhoogd met 45 decimen (x 5.5), 5.500,00 euro bedragend.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Bijdragen - vergoeding

SPREEKT in hoede van beklagde-opposant de verplichting uit om éénmaal een bedrag van 25,00 euro, met 50 decimen verhoogd,

150,00 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT de veroordeelde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **32,27 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

BEVESTIGT de gerechtskosten van het vonnis a quo in hoofde van de beklaagde-opposant en veroordeelt hem tot de kosten gevallen op het verzet aan de zijde van het Openbaar Ministerie begroot op **58,81 euro**.

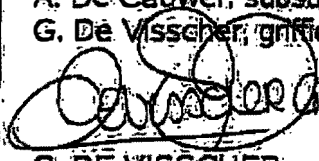
Herstelvordering

STELT de beslissing nopens de door de Gewestelijk Stedebouwkundig Inspecteur ingestelde herstelvordering sine die uit.

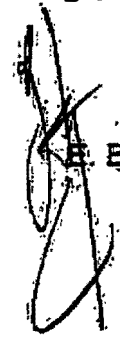
ALDUS UITGESPROKEN IN OPENBARE TERECHTZITTING VAN VIERENTWINTIG SEPTEMBER TWEEDUIZEND EN TWAALF

Aanwezig:

- E. Böting, alleenrechtsprekend rechter in strafzaken,
- A. De Cauwer, substituut-Procureur des Konings,
- G. De Visser, griffier.

G. DE VISSCHER

E. BÖTING